

La nacionalitat catalana i Trump

written by Llorenç Prats | 30 d'abril de 2025

Els que lluiten per la defensa de la identitat catalana i la volen defensada per mitjà de la independència (un estat és una eina útil per defensar-se col·lectivament sempre que prevalgui la voluntat popular) són criticats des d'instàncies globalistes i d'extrema esquerra o simplement socialistes.

Aquesta visió fa que es vegi normal criticar obertament, i fins i tot insultar, el president dels Estats Units d'Amèrica, elegit democràticament, en un segon mandat, contra tot pronòstic. El president Trump representa el mandat fundacional de la democràcia "Nosaltres, el poble" i això molesta molt a les elits que manen al món.

De fet, el 1775, quan emergeixen els Estats Units, gresol d'una idea nova pel món occidental, és quan Europa perd el tremp i no sap encarar els problemes reals. Ara, per exemple, ens exclamem pels aranzels quan són una mesura que pensa en cada país, la seva gent treballadora i la capacitat de ser més creatius i productius. I, per tant, no són dolents, són bons.

La socialdemocràcia europea viu amb por l'emergència dels partits nacionalistes, i en especial, a casa nostra, el Front Nacional de Catalunya, el qual parla de natalitat, reemigració i tradició. I ho titlla despectivament sempre que pot, sobretot usant el terme autoritarisme quan la base popular i social d'aquesta formació respon a un ideal de fraternitat que no es correspon de cap manera amb aquest apel·latiu.

Però això és comú arreu d'Europa, totes les nacions que tenen una reivindicació identitària són titllades d'autoritàries quan la gent i la forma com es constitueixen esdevenen, de cara, formacions democràtiques. Segurament, molt més que altres amb formes, només formes, d'aparença participativa.

Per això, quan parlem de la identitat catalana, el perfil s'aclareix quan, més enllà dels cognoms o els impostos que paguem, hi ha la voluntat de fer la independència del país, la nació completa, tots els Països Catalans, com a element subordinat a l'esperit nacional que ens mou. La nacionalitat catalana, per tant, queda distingida per aquesta voluntat personal: contribuir a la independència de Catalunya i defensar-la amb posterioritat. Tot plegat també per superar la visió de sentiment, cultural o folklòrica, que tan sovint ens ha confós a l'hora de definir la nacionalitat catalana.

Per això, ara podem dir que el 2017 no hi va haver violència espanyola (cap mort i només aldarulls) o que no va haver-hi prou violència per impedir la celebració del referèndum d'autodeterminació de Catalunya. Una manera de veure-ho que contradiu absolutament el discurs del president Puigdemont, rendit a la retòrica espanyola.

També sabem, mal els hi pesi als que van suspendre la independència de Catalunya, que només amb el suport del Vaticà, ja es podia tirar endavant, com de fet hi era, i mai ha desmentit el cardenal Omella, si no hagués fet de mitjancer. Però és que el discurs de la confusió és persistent i usa idees estranyes i fabricades per confondre el ritme de la llei natural que és el de les nacions. El qual comença amb els matrimonis forts, les vinculacions sinceres i l'esperit de servei. Tres claus per entendre la nostra força i la resistència que, després de mil anys, encara ens permet entonar lloances a la Mare de Déu de Montserrat. Per molts anys!

Perquè quan JD Vance visita el papa Francesc hores abans de morir i s'explica que hi ha una repulsa contra les deportacions d'immigrants il·legals, també es diu que no hi ha drama més gran que haver d'abandonar el teu país i anar cap a un territori nou amb costums diferents. I que això no és una casualitat sinó que és una política que està dissenyada per la mateixa gent que vol la destrucció de l'Església catòlica, de

la família d'home i dona o les nacions que malden per la seva llibertat. "Nosaltres, el poble".